

щото не трѣбва да се чудимъ за станалитѣ вълнения. Нѣкой провинции бѣха се подигнали даже прѣди да иматъ извѣстие отъ столицата; тѣ грабнаха оружие, тръгнаха къмъ замъцитѣ и почнаха да палжтъ феодалнитѣ богатства, а нѣкои даже и самитѣ замъци.

Имаше и таквизъ случаи, когато дѣло почнато отъ фанатизирани духове се довършваше отъ разбойниците; понѣкога протестираха противъ налога на солта и противъ вътрѣшнитѣ мита, чрѣзъ подпалване на бариеритѣ или чрѣзъ насилственни контрабанди. Продължителнитѣ страдания отъ гладъ отдаваха на това движение единъ видъ насилие и отмъстяване: разграбваха хлѣбни подвози; чифлици, въ които подозираха да има закупено жито, бѣха нападани и опустошвани. Въ Парижъ двама души, които народа отдавна считаше виновници на неговитѣ злочестини, станаха жертва на гнѣвътъ имъ; това бѣха Фугонъ, нѣкогашенъ доставникъ на оружіето, разбогатѣлъ отъ молополията на житата, и зетъ му Бертие де Совини, интендантинъ на парижкия окръгъ.

Въ управлението, както и въ Събранието, едни искаха земанието на енергически мѣрки за усмиряване на тия безредици; други мечтаяха за едно голѣмо народно отмъщавание. Отъ двѣтъ тия стремления депутатитѣ избраха по великодушното. Двама членове отъ висшето дворянство станаха органи на това, виконтъ де Ноелъ и херцогъ д' Егилионъ; на 4 августъ, въ едно вечерно засѣдание, тѣ се качиха на трибуната и казаха, че станалитѣ прѣстѣпления трѣбва да се отдадѣтъ на народнитѣ страдания и че прѣди да се издаватъ постановления за потѣпкване на възстанието, трѣбва да се направи нѣщо за да имъ стане живота по сносенъ. По тоя поводъ тѣ прѣдложиха равното расподѣляние на данъцитѣ, правото да се прѣмахнатъ безъ особно възнаграждение задължителнитѣ господарски работи (меджи), на наслѣд-